

ягоди; лѣскитѣ ѿ били приготвили едри зрѣли лѣшници; птичкитѣ, пчелитѣ и брѣмбаритѣ хвѣрчели около нея, пѣли и брѣмчели, а шурцитѣ свирѣли весели пѣснички. Подѣ клонестата стара ела Лалка си направила хубаво гнѣзденце. Излегната тукѣ, тя слушала, какѣ шумѣли клонитѣ на старата ела.

Често пѣти горкото сираче се замисляло. Мислѣла Лалка за това, какѣ тежко живѣе тя, като нѣма кой да я обича. Мислѣла, че на свѣта има щастливи дѣца, които иматѣ и майки, и бащи, и братя, и сестри, които ги обичатѣ, съ които могатѣ да играятѣ и се смѣятѣ. И сълзи капѣли отѣ очитѣ ѿ, като си спомнѣла за своитѣ мѣжки и теглила.

II.

Една утрина баба Тодора пратила Лалка да налѣе отѣ поточето вода. Поточето било въ гората. А въ гората било нѣкакѣ особено весело и радостно: на Лалка ѿ се чинѣло, че никога другѣ пѣтъ слѣнцето не е свѣтило тѣй силно, дърветата не сѣ бивали тѣй зелени, птицитѣ не сѣ пѣли тѣй хубаво въ храститѣ.

На Лалка било тѣй хубаво тукѣ, че не ѿ се връщало. А трѣбвало да бърза: баба Тодора не обичала да чака. Лалка се навела надѣ поточето, за да налѣе вода и изведнажѣ чува жалко квичене. Дигнала тя глава, огледала се на вси страни и се вслушала. Изведнажѣ извикала, сложила стомничката и се спуснала като стрѣла напредѣ: между камѣнитѣ въ водата се тъмнѣло нѣщо Това било малко кученце. На шията му била вързана торбичка съ камѣни и рошавата му главичка съ бѣло петно на челото едва се надигала надѣ водата.

Лалка извадила кученцето изѣ водата, седнала на брѣга, турила го въ колѣнитѣ си и почнала да го бърши и го топли. Кученцето се стоплило и заспало въ колѣнитѣ ѿ, а Лалка, като се бояла да се помрѣдне, стояла на трѣвата, едва го поглеждала и го чакала да се събуди.